

Широко затворени очи

Препоръчване (24) | Facebook | Twitter | LinkedIn | Google+ | Like (593)

От Надежда Дерменджиева

Последна промяна в 13:56 на 16 дек 2015, 5632 прочитания, 56 коментара

Мартенската кампания тази година "Извърви километър в нейните обувки", в която мъже обуват дански обувки на висок ток, за да привлечат общественото внимание върху насилието над жени.
Фотограф: Юлия Лазарова

ДНЕВНИК

Авторът Надежда Дерменджиева е директор на Българския фонд за жените

Докато една част от света се готви за Трета световна война, то голяма част от него се оказва неспособна да се справи с почти невидимата война, която се води от много години насам – насилието над жени. И не, не си мислете, че това е някаква болест, която ходи само по неразвитите общества. Защото всяка четвърта жена в България е жертва на насилие. Защото над 1 милион българки са пострадали от домашно насилие. И защото 70% от учениците в България на възраст между 13 и 16 години познават жертви на домашно насилие.

А може би, все пак и ние сме неразвито общество

Защото България нито е признала домашното насилие за нарушение на човешките права, нито го е криминализирала. Сигурно затова под 30% от жените, жертви на насилие, и под 10% от жените, преживели изнасилване, съобщават и търсят помощ (статистиката е за Европа, за България няма). Защото не е важно. Защото все още живеем в мъжки свят, в който винаги други теми са приоритетни – геополитика и икономическо развитие. За справка – всяка година домашното насилие струва на същия този наш свят 8 трилиона долара.

Но до тук със статистиките. Тъй като рядко имаме възможност да говорим по темата – най-вече на днешния ден – Международен ден за борба с насилието над жени и около 8 март, използвам случая да ви кажа още нещо. И то е, че насилието има конкретно лице. И то не е на жертвата, която почти винаги попада във фокуса на вниманието.

Лицето на насилието е на неговия извършител – на нашия съсед, приятел, познат или колега, на нечий съпруг, баща, брат или син. Защото в свят без насилници, няма да има и жертви, които да обвиняваме, че са си го търсели. И аз дълбоко вярвам, че превенцията е ключът към по-бързото и ефективно справяне с проблема. Нещо, за което държавата България няма цялостна визия, а е оставила да се извършва от неправителствените организации, тези апостоли на нашето време, със страшно много усилия и с минимална подкрепа.

И като стана дума за неправителствени организации, искам само да вметна, че тези от тях, които поддържат кризисни центрове за жени и деца, жертви на насилие или трафик, се оказват в чудесния парадокс да получават средства през държавно-делегирана дейност за издръжка на жертвите, но не и на материалната база на защитеното жилище. Но по тази тема друг път, около 8 март.

Светлина в тунела въпреки всичко има и тя се нарича

Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие

Стига България да отвори очите си за тази светлина, защото от всички държави в Съвета на Европа, ние сме сред осемте, които нито са я подписали, нито ратифицирали. А тя е фундаментална основа в международен план за справяне с проблема - допълва действащите правни норми и разширява международната рамка относно равенството между половете и овластяването на жените.

Тази конвенция ще задължи най-после България да се ангажира да работи цялостно по преодоляването на насилието над жени, да предостави адекватна финансова и всякаква друга подкрепа на неправителствените организации, които от години се борят с проблема и да събира актуални статистически данни за насилието над жени, както и да провежда нужните изследвания. Това са само част от нещата, които конвенцията препоръчва.

Но друго важно нещо е, че тя препраща към стандарти, които да бъдат покрити, когато се работи по темата. Например, по препоръка на Съвета на Европа, на всеки 10 000 души трябва да има по един кризисен център. Ако приемем, че в България населението е 7 милиона, това прави 700 защитени жилища. В момента те са не повече от 20. Към тази цифра прибавям и една последна – ако всяка четвърта жена в страната ни е жертва, вероятно всеки четвърти мъж е насилник. И твърде възможно е той да е сред взимачите решения. Защото нежеланието и липсата на воля за решение на проблем, който засяга всяка четвърта жена в България, също е насилие.